

OBAMA, L'ESPERANÇA DEL CANVI

L'inici d'una presidència històrica

El 20 de gener de 2009, des de les escales de l'edifici del Capitol de Washington DC i davant de dos milions de persones, Barack Hussein Obama va jurar el càrrec com a 44è president dels Estats Units d'Amèrica.

Així s'iniciava una presidència que serà històrica per les característiques personals i polítiques del nou president, pels enormes errors de la presidència precedent, i per les circumstàncies del moment present, enmig de la que probablement serà la pitjor crisi econòmica des de la Gran Depressió.

Per analitzar el camí que ha portat Barack Obama fins a la presidència, des de **frc** *REVISTA DE DEBAT POLÍTIC* us presentem tres articles que analitzen les principals característiques de la seva campanya i la seva victòria electoral. En primer lloc, **Gabriel Colomé** ens explica una campanya que no va ser perfecta però que va saber no cometre errors. Una campanya difícil, que va haver de superar molts obstacles fins assolir una victòria que, tot i ser històrica, no fou aclaparadora. És la principal victòria demòcrata des dels anys 60, però les victòries de Reagan als 80 van ser molt més contundents.

La campanya d'Obama va ser una campanya intel·ligent, que va saber aprofitar els seus punts forts i les oportunitats del moment històric, per a reduir les amenaces i els seus propis punts febles. El que en podríem anomenar una *smart campaign*, ara que s'està posant de moda parlar de l'*smart power*. Una campanya que va aconseguir fer-se amb una colla d'estats clau —els *swing states*, que poden ballar entre un partit o l'altre segons l'elecció— que li van donar el vot popular necessari i els vots electorals imprescindibles per assolir la presidència. Una estratègia que ja va seguir brillantment durant la campanya de primàries, com molt bé explica el periodista Evan Thomas, del *Newsweek*, en el seu llibre *A long time coming*. La campanya d'Obama, doncs, va ser una companya eficient.

Però la principal característica de Barack Obama és la seva voluntat unificadora, així com de representar a una nova generació d'americans, als “nous americans” dels que parla **Xavier Mas de Xaxás** en el seu article. La nova Amèrica, l'Amèrica dels nascuts als anys 70 i 80, però també l'Amèrica hispana i asiàtica que buscava sentir-se part de la nació americana, ha trobat en Obama la seva manera d'identificar-se plenament amb els Estats Units, gràcies a un nou projecte que ha sabut articular un nou començament de la democràcia americana, reinterpretant i actualitzant els seus valors fundadors.

El nou president s'ha presentat com el gran unificador d'un país molt polaritzat per la presidència de George W. Bush. I aquest rol l'ha assumit amb un discurs propi, caracteritzat per una retòrica contundent i seductora que apel·la directament al món de les emocions, com ens explica **Pia Bosch** en el seu article. Un discurs adreçat al cap i als cors dels americans, que ha recuperat el poder de la paraula en un temps d'imatges virtuals. Un discurs que ha posat de manifest la força de la paraula portadora de voluntat i de visió. Un discurs que ha ressonat amb la mateixa força que els discursos dels grans presidents americans, des de George Washington a John F. Kennedy, passant per Abraham Lincoln —el gran referent d'Obama— i Franklin Delano Roosevelt.

Unes ressonàncies històriques que van quedar paleses en el seu discurs inaugural, en què va cridar a tots els americans “a començar la tasca de refer Amèrica”, sense esperar el que el Govern “pugui i hagi de fer” sinó reclamant que cadascú assumeixi els seus deures i les seves responsabilitats. Uns deures que reclamen coratge i fortalesa en uns moments en què —en paraules del president Roosevelt—, només hem de tenir por a la por. ■

